

Sygn. akt III APa 80/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA (...)

Sędziowie: SA Grażyna Korycińska (spr.)

SA Magdalena Kostro-Wesołowska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Kapanowska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2012 r. w Warszawie

sprawy D. B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Biuro Ochrony Rządu w W.

o należność w związku z otrzymaniem pierwszego lokalu

na skutek apelacji powoda D. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XXI Wydziału Pracy

z dnia 28 października 2011 r. sygn. akt XXI P 28/11

I. prostuje niedokładność w komparycji zaskarżonego wyroku poprzez zmianę oznaczenia strony pozwanej jako: „Skarb Państwa – Biuro Ochrony Rządu w W.”;

II. zmienia zaskarżony wyrok i zasądza od Skarbu Państwa – Biura Ochrony Rządu w W. na rzecz D. B. kwotę 10.459,20 (dziesięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt dziewięć 20/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w sprawie;

III. oddala powództwo w pozostałej części.

(-) A. K.

(-) G. K.

(-) M. W.

Sygn. akt III APa 80/11

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy wyrokiem z dnia 28 października 2011 r. oddalił powództwo D. B. wniesione przeciwko Skarbowi Państwa – Biuro Ochrony Rządu w W. o należność pieniężną w wysokości 10.459,20 zł w związku z otrzymaniem pierwszego lokalu.

Sąd Okręgowy oparł swoje orzeczenie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

D. B. pozostaje w stosunku służbowym w Biurze Ochrony Rządu w okresie od 1 sierpnia 2001r. W dniu 21 grudnia 2006 r. powód oraz Szef Biura Ochrony Rządu zawarli umowę o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu.

Według postanowień § 3 umowy wypłata ekwiwalentu pieniężnego za rezygnację z lokalu mieszkalnego stanowi realizację posiadanych przez świadczeniobiorcę, czyli powoda w niniejszym procesie - uprawnień do lokalu mieszkalnego. W dniu 26 września 2008 r. powód zawarł z Towarzystwem Budownictwa (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę najmu lokalu położonego w M..

Równocześnie poprzedni najemca tego lokalu dokonał cesji swoich praw w zakresie partycypacji w kosztach budowy lokalu mieszkalnego oraz miejsca garażowego.

W lokalu tym lokalu powód został zameldowany i w związku z tym wystąpił do Szefa BOR o wypłatę należności pieniężnej przewidzianej w art. 103a ust. 1 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (dalej – ustawa o BOR).

Szef BOR odmówił wypłaty argumentując to zrealizowaniem przez powoda prawa do lokalu mieszkalnego poprzez wypłatę ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego. Wobec zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych powoda w myśl art. 76 ustawy o BOR brak było podstaw do wypłaty należności

Sąd Okręgowy dalej wywiódł, że stan faktyczny nie był kwestionowany przez strony a jedynie sporna między stronami była interpretacja przepisów ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 163 poz. 1712 z późniejszymi zmianami) a w szczególności kwestia uprawnienia i funkcjonariusza BOR do należności pieniężnej określonej w art. 103a ust. 1 tej ustawy.

W ocenie Sądu Okręgowego w świetle obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa oraz zaistniałego stanu faktycznego w sprawie, brak jest podstaw prawnych do uznania prawa powoda do przedmiotowej należności.

Na wstępie Sąd Okręgowy zaznaczył, że nietrafna jest argumentacja strony pozwanej wskazująca, że otrzymanie ekwiwalentu pieniężnego przez powoda w zamian za rezygnację z lokalu na podstawie umowy z dnia 21 grudnia 2006r. wyklucza dochodzenie przez powoda należności pieniężnej z art. 103a ustawy o BOR.

Uprawnienia funkcjonariusza określone w art. 76 ust. 1 oraz 83 ust. 1 ustawy o BOR dotyczące prawa do lokalu nie są tożsame i nie wykluczają uprawnienia do otrzymania należności pieniężnych przewidzianych w art. 103a cyt. Ustawy chociażby ze względu na treść Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 27 czerwca 2002r. w sprawie ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego dla funkcjonariuszy Biura Ochrony Rządu (Dz. U. z 2002r. Nr 108 poz. 955 ze zmianami).

W zapisie § 8 rozporządzenia ustawodawca jasno określił, że ekwiwalent jest świadczeniem jednorazowym i traktowany jest jako realizacja prawa do lokalu mieszkalnego, które to prawo zgodnie z art. 83 i 84 ustawy o BOR realizuje się przez przydział lokalu poprzez decyzję Szefa BOR.

Natomiast możliwości „otrzymania lokalu” zgodnie z treścią art. 103a ustawy o BOR oraz wydanego na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 103a ustawy o BOR Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 stycznia 2004r. w sprawie należności przysługującej funkcjonariuszowi Biura Ochrony Rządu w związku z otrzymaniem pierwszego lokalu dotyczą też innych form nabycia lokalu poza przydziałem, o czym poniżej.

Sąd Okręgowy zaznaczył że omawiany art. 103a ustawy jest rozwinięciem art. 90 ustawy o BOR wskazującym, że należności w związku z otrzymaniem pierwszego lokalu są jednym ze składników uposażenia funkcjonariusza i stanowią dodatek do uposażenia zasadniczego. Przepis ten został dodany do ustawy o BOR z dniem 1 stycznia 2004

r. przez art. 1 pkt 24 ustawy z dnia 17 października 2003 r. o zmianie ustawy o Biurze Ochrony Rządu i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 199, poz. 1939). Dokonano również wówczas zmian, między innymi, w art. 90 ust. 2 ustawy o BOR określającym należności pieniężne przysługujące funkcjonariuszom (inne niż uposażenie zasadnicze i dodatki do uposażenia). Przepis art. 90 ust. 2 pkt 4 ustawy otrzymał brzmienie zgodnie, z którym funkcjonariuszowi przysługują należności za podróże służbowe (poprzednio - za podróże i przeniesienia służbowe); dodano także pkt 7 do ust. 2 w art. 90 ustawy stosownie, do którego funkcjonariuszowi przysługują należności w związku z otrzymaniem pierwszego lokalu.

Z art. 103a ust. 1 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o BOR wynika, iż funkcjonariuszowi w związku z otrzymaniem pierwszego lokalu przysługuje należność pieniężna a warunki jej przyznawania, podmioty uprawnione oraz okoliczności uzasadniające wypłatę określi Minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Rozpoznając sprawę o sygn. akt II PK 193/09 w wyroku z dnia 3 lutego 2010r. o należność pieniężną funkcjonariusza BOR w nieco innym stanie faktycznym Sąd Najwyższy odwołując się do wszystkich typów interpretacji, poczynając od językowej, poprzez systemową i kończąc na funkcjonalnej wskazał, że nie budzi wątpliwości, iż należność związana z otrzymaniem pierwszego lokalu przewidziane ustawą o BOR pełni funkcję podobną do zasiłków osiedleniowych przysługujących innym funkcjonariuszom w związku z przeniesieniem służbowym.

Konieczność dokonania tak szerokiej wykładni była konieczna z uwagi na to, przepis art. 103a jest na tyle lakoniczny, że jego wykładnia językowa nie może doprowadzić do określenia warunków niezbędnych do otrzymania tej należności.

Warunki przyznania tego świadczenia uszczegółowia natomiast wydane w dniu 20 stycznia 2004r. na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 103a ustawy o BOR Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie należności przysługującej funkcjonariuszowi Biura Ochrony Rządu w związku z otrzymaniem pierwszego lokalu. Rozporządzenie określa wysokość należności oraz to, że jej wypłata następuje po złożeniu wniosku przez funkcjonariusza wraz z dokumentami potwierdzającymi otrzymanie lokalu na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale lokalu, nabycie spółdzielczego prawa do lokalu albo domu jednorodzinnego lub lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość oraz funkcjonariusz winien złożyć dowód zameldowania na pobyt stały w lokalu. W rozpoznawanej sprawie powód wywodził swoje prawo do należności wskazując na wejście w posiadanie lokalu położonego w M.. Lokal ten bezspornie znajduje się w miejscowości pełnienia przez powoda służby.

Powyższą regulację również ustawodawca sformułował również nieprecyzyjnie albowiem brak jest zarówno w art. 103a ustawy jak i przepisach rozporządzenia rozwinięcia użytego pojęcia „otrzymania lokalu”. Przepisy jedynie wskazują, że „otrzymanie lokalu” należy wiązać z decyzją administracyjną o przydziale lokalu, nabyciem spółdzielczego prawa do lokalu albo domu jednorodzinnego lub lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość.

W niniejszej sprawie powód wystąpił o wypłatę należności w związku z zawarciem w dniu 26 sierpnia 2008 r. umowy najmu przedmiotowego lokalu. Umowa ta została zawarta zgodnie z art. 30 ustawy z dnia 25 października 1995r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1070 ze zmianami) oraz zgodnie z Ustawą z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu Cywilnego (tekst jednolity Dz. U. z 2005 r. Nr 31 poz. 266) oraz Rozporządzenia RM z dnia 4 lipca 2000r. w sprawie warunków udzielania kredytów i pożyczek ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego oraz niektórych wymagań dotyczących lokali i budynków finansowanych przy udziale tych środków (Dz. U. z 2000 r. Nr 62, poz. 719 ze zmianami).

W ocenie Sądu Okręgowego umowa najmu lokalu, na podstawie, której powód domaga się zasądzenia przedmiotowego świadczenia nie mieści się w kryteriach „otrzymania lokalu” wymienionych przez ustawodawcę jako warunki przyznania tych należności pieniężnych ze względu na swój charakter prawny.

Nie zmienia tej oceny również fakt cesji dotyczącej umowy partycypacyjnej, na którą powoływał się powód a której dokonano na podstawie art. 29a cyt. Ustawy z dnia 26 października 1995r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (tekst jednolity Dz. U. z 2000r. Nr 98 poz. 1070 ze zmianami), ponieważ nie stanowi

ona również o przejściu praw rzeczowych co do wynajmowanego lokalu na wynajmującego a jedynie o partycypacji w kosztach budowy lokalu. Powyższa umowa cesji nie upoważnia również do ewentualnego powstania prawa współwłasności wynajmowanego lokalu mieszkalnego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy oddalił powództwo wobec braku podstaw prawnych do jego uwzględnienia i nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej na podstawie art. 102 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku powód D. B., skarżąc wyrok w całości, zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 103a ust. 1 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie należności przysługującej funkcjonariuszowi Biura Ochrony Rządu w związku z otrzymaniem pierwszego lokalu (Dz. U. z dnia 1 lutego 2004 r. Nr 20, poz. 189 ze zm.).

W oparciu o ten zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, iż z przepisu art. 79 ust. 2 pkt 1 ustawy o Biurze Ochrony Rządu wynika, że posiadanie lokalu na podstawy umowy najmu jest traktowane i zakwalifikowane na równi z pozostałymi formami posiadania lokalu mieszkalnego w tym, takimi, jak poprzez otrzymanie lokalu, co oznacza że w sytuacji prawnej, w jakiej znajduje się powód (jako główny najemca oraz współwłaściciel lokalu mieszkalnego otrzymanego w miejscowości pełnienia służby na zasadach określonych w art.30 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (t.j. z 200 r. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) ma on prawo do spornej należności pieniężnej z uwagi na spełnienie przez niego wszystkich warunków wynikających z przepisów art. 76 ust. 1, art. 83 ust. 1 pkt 2 i 103 a ustawy o BOR, w tym także z rozporządzenia MSWiA z dnia 20 stycznia 2004 r.

Apelujący podniósł, iż prawo do przedmiotowej należności potwierdził Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji w swojej opinii z dnia 7 grudnia 2009 r., przedstawionej przez powoda Sądowi Okręgowemu w toku postępowania (k. 11 akt sądowych).

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. uzupełnił postępowanie dowodowe poprzez zaliczenie w poczet dowodów sporządzonego przez stronę pozwaną na skutek zobowiązania Sądu Apelacyjnego wykazu funkcjonariuszy BOR, którzy otrzymali ekwiwalent pieniężny w zamian za rezygnację z lokalu, a którym jednocześnie wypłaconą należność pieniężną przewidzianą w art. 103 a ustawy o BOR – na przestrzeni trzech lat przed dniem 1 kwietnia 2009 r. (k. 143, 144 akt sądowych).

W oparciu o tak uzupełniony materiał dowodowy Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie wykazał przekonywująco, że powód nie ma prawa do spornej należności pieniężnej przewidzianej w art. 103 a ust. 1 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (t.j. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712 ze zm.).

Sąd Okręgowy zasadniczą wagę w interpretacji przepisu art. 103a jak i przepisu § 3 rozporządzenia wykonawczego do art. 103 a, tj. rozporządzenia MSWiA z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie należności przysługującej funkcjonariuszowi BOR-u w związku z otrzymaniem pierwszego lokalu (Dz. U. z 11 lutego 2004 r. – dalej: rozporządzenie) – przywiązuje do pojęcia „otrzymania lokalu”.

Według Sądu Okręgowego pojęcie „otrzymanie lokalu” należy wiązać ściśle z decyzją administracyjną o przydziale lokalu, nabyciem spółdzielczego prawa do lokalu albo do domu jednorodzinnego lub lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość. Powód zawarł natomiast w dniu 26 sierpnia 2008 r. umowę najmu lokalu w trybie art. 30 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego. Charakter prawny tej

umowy, nie przenoszącej prawa własności do lokalu, w ocenie Sądu Okręgowego nie mieści się w kryteriach pojęcia „otrzymania lokalu” wymienionego we wyżej przywołanym rozporządzeniu.

Pogląd ten zdaniem Sądu Apelacyjnego nie jest prawidłowy.

Według stanowiska Sądu Apelacyjnego pojęcie „otrzymania lokalu” należy rozumieć szeroko jako posiadanie tytułu prawnego do lokalu. Nie stanowi go wyłącznie tytuł własności lub współwłasności do lokalu, tak jak wywodzi Sąd Okręgowy. Przepis § 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wymienia w pierwszym rzędzie otrzymanie lokalu na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale lokalu, a co za tym idzie ustawodawca w tym przypadku określił jako podstawę otrzymania lokalu przez funkcjonariusza BOR akt administracyjny w postaci decyzji o przydziale lokalu.

Należy przy tym zauważyć, że podjęciu takiej decyzji towarzyszy umowa najmu lokalu; nie ma tu mowy o powstaniu prawa własności do lokalu przydzielonego na mocy decyzji administracyjnej.

Okoliczność ta uszła uwadze Sądu Okręgowego, który zacieśnił pojęcie „otrzymania lokalu” do prawa własności lokalu.

Przepisy art. 103a ust. 1 ustawy o Biurze Ochrony Rządu i § 3 ust. 2 rozporządzenia wydanego na mocy delegacji ustawowej (art. 103a ust. 2 ustawy o Biurze Ochrony Rządu) są lakoniczne w swojej treści, na co trafnie zwraca uwagę Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, powołując się przy tym na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w sprawie o sygn. akt II PK 193/09 w wyroku z dnia 3 lutego 2010 r., niemniej jednak, gdy przepis jest lakoniczny i mało szczegółowy Sąd Okręgowy powinien posłużyć się, tak jak wywiódł Sąd Najwyższy w wyżej wymienionej sprawie, szeroką kompleksową wykładnią omawianych przepisów.

Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na to, że „...należność pieniężna, o której mowa w art. 103a ust. 1 ustawy o BOR ma służyć realizacji wyrażonego w art. 76 ust. 1 tej ustawy uprawnienia funkcjonariusza do posiadania lokalu w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości oddalonej od tej miejscowości nie więcej niż 100 km, podobnie jak zasilek zasiedleniowy służący realizacji analogicznego prawa funkcjonariuszy innych służb..” (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 3 lutego 2010 r. – II PK 193/09 załączone na k. 111-113 akt sprawy III APa 120/08 Sądu Apelacyjnego w Warszawie).

Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma żadnego znaczenia, co należy rozumieć pod używanym przez ustawę o BOR pojęciem „pierwszego lokalu”, albowiem istotne jest aby przedmiotowy lokal mieszkalny funkcjonariusz nabył w miejscowości pełnienia służbę albo w miejscowości pobliskiej w rozumieniu art. 76 ust. 1 ustawy o BOR.

Podobnie należy interpretować zdaniem Sądu Apelacyjnego pojęcie „otrzymania lokalu”. Nie jest konieczne legitymowanie się wyłącznie tytułem własności czy też spółdzielczym prawem do lokalu albo decyzją administracyjną. Istotne w sprawie jest to, aby lokal taki (w przypadku powoda - pochodzący z zasobów towarzystwa budownictwa społecznego w posiadanie którego wszedł powód na podstawie umowy najmu i umowy w sprawie partycypacji w kosztach budowy lokalu) spełniał wymogi określone w art. 76 ust. 1 ustawy o BOR, czyli powinien być położony w miejscowości, w której powód pełni służbę, lub w miejscowości oddalonej od tej miejscowości nie więcej niż 100 kilometrów.

Wynajmowany lokal przez powoda te warunki spełnia (ta okoliczność jest zresztą bezsporna w sprawie).

Zważyć przy tym należy, że trudności interpretacyjne wynikają przede wszystkim z tego, że upoważnienie ustawowe do wydania przepisów wykonawczych zawarte w art. 103a ust. 2 ustawy o BOR jest zbyt ogólne.

Upoważnienie do wydania rozporządzenia musi być szczegółowe, czyli ma wyraźnie określać przedmiot oraz treść przekazaną do unormowania w akcie wykonawczym (tak – Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 2 lipca 2012 r. sygn. akt P 35/10).

Upoważnienie ustawowe zawarte w art. 103a ust. 2 ustawy o BOR nie wyznacza nawet minimum kierunku unormowań, skoro mowa w nim, że „warunki przyznawania należności pieniężnych, z uwzględnieniem okoliczności

uzasadniających jej wypłatę” określi Minister (...) w drodze rozporządzenia”(...). Tak ogólne odesłanie nie daje podstawy do jednolitej wykładni omawianych przepisów.

Mając powyższe rozważania na względzie, kierując się przede wszystkim wykładnią funkcjonalną omawianych przepisów należy przyjąć, iż prawo do należności pieniężnej przewidzianej w art. 103 a ust. 1 ustawy o BOR nie może być „skonsumowane”, tak jak wywodzi strona pozwana, poprzez otrzymanie ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu mieszkalnego.

Należność pieniężna, jak wywiódł Sąd Najwyższy w przywołanym wyżej wyroku, ma charakter niejako zasiłku zasiedleniowego służącego realizacji uprawnienia do posiadania lokalu w miejscowości, w której funkcjonariusz pełni służbę lub w miejscowości oddalonej od tej miejscowości nie więcej niż 100 km.

Nawiązując do sytuacji mieszkaniowej powoda, wskazać należy, iż powód nie będąc w posiadaniu żadnego lokalu, starał się początkowo o otrzymanie lokalu w trybie art. 76 ust. 1 ustawy o BOR; Szef BOR nie zrealizował tego prawa do lokalu mieszkalnego proponując w zamian za rezygnację z lokalu wypłatę ekwiwalentu pieniężnego przewidzianego w art. 103a ustawy o BOR. Powód na tę propozycję ostatecznie zgodził się z uwagi na znaczną liczbę oczekujących na lokal mieszkalny. Okoliczność ta, podniesiona przez powoda przesłuchanego w charakterze strony (dowód: zeznania powoda, k.79akt) nie została zakwestionowana przez stronę pozwaną. Nie bez znaczenia w sprawie jest również to, iż prawo do spornej należności było uznawane wcześniej, przed kazusem powoda, przez stronę pozwaną, co potwierdza dotychczasowa jej praktyka.

Strona pozwana nie kwestionowała bowiem tego prawa w stosunku do 50 funkcjonariuszy BOR-u którym wypłacono sporną należność pieniężną z art. 103 a ustawy o BOR w okresie od 1 kwietnia 2006 r. do 1 kwietnia 2009 r., niezależnie od wypłaconego im ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu (dowód – wykaz funkcjonariuszy załączony na kartach 141 – 144 akt). Należy podkreślić, że wykaz ten obejmuje dokonane wypłaty w okresie, w którym powód dochodził swoich praw od pracodawcy.

Konkludując, należy stwierdzić, że nie jest słuszny pogląd pozwanego, iż funkcjonariusz, który rezygnuje z prawa do lokalu, bądź zajmowanego lokalu służbowego, w zamian za wypłatę ekwiwalentu pieniężnego, rezygnuje z prawa do wypłaty należności z art. 103 a.

Zważyć dodatkowo należy, że tego rodzaju klauzula o rezygnacji nie została przewidziana w umowie o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego w zamian za rezygnację z lokalu z dnia 21 grudnia 2006 r. (umowa k. 64 akt). Sugestie pozwanego przedstawione w piśmie procesowym z dnia 14 marca 2012 r. (k. 141-142 akt), iż odmienne podejście w tej kwestii, umożliwiałyby z tego samego tytułu wypłacenie funkcjonariuszowi dwukrotnie tej samej należności z art. 103 a ustawy o BOR, nie są przekonujące, zwłaszcza jeżeli dotyczy to powoda i jego sytuacji mieszkaniowej. Powód jest w posiadaniu lokalu, nie będącego w zasobach strony pozwanej, zatem obawy pozwanego, o których mowa w w/ w piśmie procesowym, iż „w przypadku rezygnacji z przydzielonego lokalu byłby uprawniony ponownie do wypłaty spornej należności pieniężnej” są bezpodstawne.

Powoływanie się strony pozwanej na przepisy rozporządzeń Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 grudnia 1998 r. w sprawie należności żołnierzy za podróże i przeniesienia służbowe oraz z dnia 5 kwietnia 2001 r. w sprawie należności żołnierzy za podróże i przeniesienia służbowe (pismo strony pozwanej k. 149-152 akt) nie jest adekwatne do sytuacji powoda, który nie był przeniesiony służbowo.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał, iż roszczenie co do należności głównej jest zasadne w całości, tj. do kwoty 10.459,20 zł. Wysokość tej należności jest między stronami bezsporna.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie II wyroku.

Według Sądu Apelacyjnego datę wymagalności ustawowych odsetek od tej kwoty, na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. stanowi dzień 22 grudnia 2010 r. W tym dniu stronie pozwanej został doręczony odpis pozwu ze sprecyzowanym przez powoda roszczeniem (dowód – potwierdzenie odbioru odpisu pozwu przez BOR – k. 21 akt). Dalej idące żądanie powoda o odsetki ustawowe licząc od dnia 3 kwietnia 2009 r. (tj. od dnia złożenia do BOR-u wniosku o należność pieniężną bez wskazania jej wysokości) **Sąd Apelacyjny oddalił jako bezzasadne (pkt III wyroku).**

Sprostowania niedokładności w komparycji zaskarżonego wyroku dokonano na mocy art. 350 § 3 w zw. z art. 350 § 1 k.p.c.

Sędziowie: PRZEWODNICZĄCY

G. A. K.

M. W.

bk